ПАНАЂУР

ВАЊА КОВАЧИЋ

КУЛТ издаваштво
2018

Вања Ковачић

ПАНАЂУР

КУЛТ издаваштво

2018

Пуки запис о Теби

Убедили су те да сањаш
у своду без музике где обитавају тишине
чудесне тишине оног света
И ти више не трзаш очима
не врпољиш се у постељи
по којој су просули мед и тамјан
Не разумеш више речи
нити те додир може најежити
Твој дах је изгубио ритам живота

Ти сневаш (око тебе су сене)

Оловни капци роба скривају последњу мисао

На хартији сам исписала речи (непознате речи)
Изрониле су из мог ума/моје душе/ моје коже
... али остале су само запис (пуки запис о Теби)

Убедили су те да сањаш
Убедили су ме да постојиш у сну

Али душа се отвара док ходамо пустим улицама

Душа се отвара док се смејемо (реда ради) угашеним људима
Душа се отвара док миришемо земљу и на небеса бацамо камење
Душа се отвара и ја чујем твоје речи
Магичне су / Звоне

у часовима када ме страх растеже

у часовима када сам само маса

у часовима када моје тело не зна шта је покрет

Магичне су/ Звоне

док ходам по жици маскиран у човека

(Чујем твој аваз из провалије)

Читачи звезда

Почињем из почетка да читам звезде
дан никако да сконча
чекам - сам

Ти постојиш (дубоко верујем)
иза огледала

Некада смо били иста кост
исти глас

Говорио си да се под костима крије једно птиче
и да ће птиче постати вода
а вода звезда
(када земља постане исувише тешка)

Читачи звезда скупљају смрт
... расуту
и не страхују
за грла која нагриза светлост

Смрт, бајка, камуфлажа

... чије је ово перо?

... зашто ми из коже ниче пелин?

... где је нестала моја сенка?

Видиш ли моје очи?

Зашто ћутиш?

Знам да си на води

и да гледаш у кругове које смо описивали

жељом/сном!

Били смо зли.

У ушима нам је био исти звук.

(... там/тарс - дивља игра звери)

У тишини смо скидали тесне одоре

и

хвалили се ожиљцима.

У највећој страсти ширили чељусти.

Моја изопаченост се огледала у твојим очњацима.

(... нама није дато да будемо звери!)

Мук

У слепој улици си извадио огледало
округло
угланчано
просто огледало
И дуго си правио гримасе
дуго
Било је тужно и било је смешно
то знаш
У капуту
који је био скројен по мери неке друге коже
крв је пресушила
Наше звезде су се разлиле по плочнику
Под ребрима је остао мук

Птице

Преливале су се птице. (Било их је безброј.)
Човек је гледао у плаво сукно. (И додиривао свод без музике / без тишине.)
Преливале су се птице по чудесној празнини,
чудеснијој од једнорога који прелази реку.
Човек је гледао у плаво сукно
- напио се речи.

Рилкеу

У дан
У страх
У коб

Похрани име и кожу
Без соли и корова
Конца и пера
Утишај ноћ

Видим
како корачаш
како се грчиш
како струјиш

Ћутим.
Кидају те.
Ћутим.
Човек без сенке и златног пресека

Жила прастраха

У телу је рођен осећај

(несвакидашњи)

налик фабрикованој екстази

скројен по мери моје коже

Дише

Растеже се

Гуче

у крвотоку излази кроз поре

и враћа се кроз лагуме тела

У води је коју пијем

У ранама је на стопалима

Припијен је уз гркљан

И ја кашљем

Муцам

(каткад крештим)

Гушим се у том осећају /балону

Клице узнемиравајуће епифаније

разређене патетике и прастраха

стоје мизерне и замршене

у прозирној тачки која лебди у једном од трбуха свемира

Мак није у соби

У соби је остала чинија ужеглог мака и песма.
Сатима додирујем зидове не би ли осетио (још једном) храпаву жилу оног света.
Из пусте белине (зидова) су некада васкрсавале мисли.
Имале су мирис и биле су хладне.
Прислањао сам тело уз пукотине и покушавао да их испуним ритмом свог крвотока.
Ова соба је некада била предворје сна,
У њој сам први пут растегао кожу и извајао осмех са орнаментима зла.
(*Руина рађа цвет*
без лепоте, мириса и сока.

Руина додирује цвет.

Низ шупље руке,

цеди се замишљена опорост.)

Сензуалност

На почетку је био круг.
Унутар круга је столовала сабласна дубина.
Из круга су изашле руке.
На рукама беху шкрге.
На шкргама одсјај нечег спасоносног.

(Дубина се претворила у око.)
Где је нестала дубина?

Тражим је у порама,
преврнутој кожи,
у страху,
у крви!

Ипак је у покрету.

Сенке

У тамници сам.
Гледам сенке како прескачу једна другу.
Чудим се. (То ме спасава.)
Шта су сенке? (Умишљај? Сан? Бог?)

... паучина

Неко ће копати по саркофазима васељене
и моју мисао ће подвести под своју.
Тога неће бити свестан. (Верујем.)

.... бићу левак између неба и земље

Замишљам решетке.
Замишљам светлост.
Замишљам битку која се одиграва на зиду.
Замишљам време (без казаљки).

Упутство

Загризи белину.

Не тако грубо / не тако свесно!

Страх разблажи неуморним танцовањем
око кипа замишљене божице.
Смеј се (до зла Бога) мирису крви
који нема запис о залудности постојања.
Кроз пукотине кипа,
назире се кожа (сљубљена са прашином).
У непознато тело утисни две речи:
ЗАГРИЗИ КОЖУ!

На литици

Пустите ме да сањам на литици
трагове стопала која су газила
по живој ватри
насушној соли

Пустите ме да сањам док ме носе ветрови
у којима су изгубљене птице / нечије душе

Пустите ме да сањам док стојим
на једној нози
дубина не гута напукле очи

Пустите ме да сањам завезана
за последњи камен
за најтананији клас

Ја желим да сањам
неме коже
кости које звоне
оно што је било
што бива
и што ће бити

Ја желим да се згрчим
да поново будем семе
(које ће проклијати у туђем сну)

Зашивена стопала

Видиш ли небо?

Видим жиле.

Чије жиле?

Нечије сенке.

Видиш ли небо?

Видим реке – теку онима који знају за жеђ.

Видиш ли небо?

Земља дрхти.

Неко игра.

Последњи му је плес.

Видиш ли небо?

Чујем добош,

чику с оне стране

и песму.

Чујеш ли хук крви?

Видим небо.

Земља дрхти.

Неко игра.

Последњи му је плес.

... ел

Видео сам те
(Анђеле)
у кожи која није имала пол
Очи и по који покрет
одавао је дубину
из које си изронио
и постао срж
Радости

Сневао сам те
док су ми под костима биле црне птице

Газио сам гордо по земљи
Чинио сам све да се препаднеш
да расколачиш очи
и дишеш као изнемогло псето

Расклимао сам ти мир
певао без срама о првој жељи тела
и чекао да искочиш из коже

Кост

Када сам почео да сумњам,
кост је прогорела.
Сећања су потекла брзацима у неповрат.

Тумарам...
Тражим корита
у која ћу да излијем
тишину прогореле кости.

Сплет

(моја кожа је упила ове речи

моја кожа вам враћа ове речи

са више или мање сока)

Цео да сам цвркутао
скако по бетону
пењао се на прагове (топлих домова)
без ружа
без вина
без обријане браде

Онда сам повраћао од страха

Људи су помицали завесе
проверавали браве
звали полицију

/Неки манијак или бескућник повраћа на нашем прагу/
Чуо сам то
док сам гледао у натпис *home*
на отирачу за ципеле

Сетио сам се Пикаса
/Жене су или богиње или отирачи за ципеле/

Смејао сам се
Гроктао
Док је мој стомак био миран
уздржан
узвишен
центар света

Ја никада нисам био несрећан.
Ја никада нисам био срећан.
Ја сам заправо трагичан лик благословен болешћу

Чуо сам гласове
истину
О својој кожи
О твојој горчини
О нашем греху

Затворио сам се у собу
Престао сам да сањам

Постоји место /постоји љуска које друге коже не виде

Коже

Неко је јутрос заборавио кожу.
Гледам је већ сатима
и не могу тачно да одредим шта је разликује од осталих кожетина.
Коже су обично:
расејане
махните
половне
поводљиве
лажно усхићене
чудног мириса
луцидног погледа
Ова кожа се кикоће, извија, спава на плочнику, руга се лепоти.
Смежгурана је. Надмоћна је.
Испод ове коже пева празнина.

Тишина

На изласку је био сам.

Један. Без коже.

Чула се (само) *Месечева соната* (сасвим тихо).

Музика узнемирава (некада је говорио).

Музика уверава (кроз шапат).

Тишина се клатила између тона и мрака...

Рекао је нешто неразумљиво,

преломило се (махнито, крваво) значење.

Пролио се прапочетак.

Устале су речи

Устале су речи без дубине, светлости и крви.

Видим њихове силуете у зрну.

Проклијаће крик.

/Семе му се затрло/

Ипак!

Тиховаћемо.

Поново ћемо додирнути земљу, камен и дрво.

... баш као на почетку страха. Али без речи!

Лов

Чекали смо последње тонове ноћи
у води која је нагризала стопала
Без свести о болу
гледали смо у прозрачна тела
Са њихових покрета се сливало млеко
на свакој капи је горео белег сна
Вребали смо без нагона
утопили смо се у непознато
без угриза
На очњацима су нам остали трагови сна

Епитаф

Мој немир је рођен у жили коју време не може сасећи.

Бела застава

Потребан ми је живот

чист живот

без смисла

бремена

без гласова

без очију у којима тиња смрт

Потребан ми је живот

који извире

тече

слива се

и урања

у оно што рукама и душом

не могу да обухватим

Потребан ми је живот –

немо корачање

кроз мреже пробуђених жеља

Потребан ми је живот

без беле заставе

Баштован

Посејали смо реч

живу реч

има сенку,

звук, месо, ватру, со, воду и још нешто

биће темељ, стуб и храм

али прво морамо да сваримо тишину

Вртлог

У вртлогу светлости
ослобађам снове
траг им је воденаст

У вртлогу светлости
додирујем платно
борама

У вртлогу светлости
пришивам два белега
кроз које дише бол

Сан два кловна

Под капцима нам је била со
кушали смо је очима

... постојали смо ти и ја
као једно
(са оне стране)

- пупак величине свемира
- дланови са печатима досаде

... били смо једно

Кроз ватру су прошле наше бутине
Разбијали смо корита у којима су се купале пакосне божице

... нас нису вајали докони богови

У нашим вилицама су били снови
гризли смо овај свет
---------- (сањај)

Списак

Пуки запис о теби

Читачи звезда

Смрт, бајка, камуфлажа

Мук

Птице

Рилкеу

Жича пространа

Мак није у соби

Сензуалност

Сенке

Упутство

На литици

Зашивена стопала

... ел

Кост

Сплет

Коже

Тишина

Устале су речи

Лов

Епитаф

Бела застава

Баштован

Вртлог

Сан два кловна

casopis
kult.com
Mesto gde je kultura bezbedna.